

Festes de Nadal, Cap d'Any i Reis

Organitzat per diverses entitats locals, s'ha confeccionat per aquestes festes un programa d'actes força complert, com podeu veure en la transcripció que en fem tot seguit:

Dies de Nadal, Cap d'Any i Reis

A 2/4 de 7 de la tarda, al Casal

ELS PASTORETS

de Josep M.ª Folch i Torres

Dimecres, 27 de desembre

A les 10 de la nit, a la Biblioteca

Conferència-colloqui sobre

ELS NENS I LES JOGUINES

a càrrec de M.ª Dolors Vilamala

Dissabte, 30 de desembre

A les 10 de la nit, a la Biblioteca

Representació del

POEMA DE NADAL

de Josep M.ª de Sagarra

Diumenge, 31 de desembre

CONCURS DE PESSEBRES

Poden participar-hi tots els nois i noies del poble.

Cal inscriure's avisant als telèfons números 844 81 47 o 844 81 10.

El diumenge dia 31, al matí, es passarà a visitar tots les pessebres.

Es farà una **Exposició de Fotografies** de de tots els Pessebres inscrits.

Divendres, 5 de Gener

A les 6 de la tarda

Arribada dels Reis a la Plaça de l'Ajuntament, i seguidament

GRAN CAVALCADA DE REIS

fins al Casal Parroquial, on els Reis rebran els infants.

Com podeu veure, hi ha força novetats. Alguns dels actes ja s'hauran celebrat quan la revista surti al carrer (la primera representació de «Els Pastorets» i la conferència-colloqui sobre «Els nens i les joguines»).

Tots poden resultar interessants, i cal l'assistència i participació de tots per fer-los de veritat uns actes de festa i de poble.

Coratge!

Anava a escriure un article important. No definitiu, però vaja... Havia pensat el títol i tot: «Els cristians interpellen l'ateïsmes». Un títol manllevat del llibre de J. Girardi¹, que presenta nues i descobertes les puntes de llança de l'ateïsmes alhora que el mostra incaaç de respondre als grans interrogants de l'home. Ben al revés del que està de moda avui al nostre país, on sembla que, definitivament, l'ateïsmes és capaç d'acorarlar la fe.

El meu article important, doncs, hauria parlat de tres causes que generen ateïsmes:

— la mentalitat científica actual, que acusa la fe d'encadenar, de castrar la raó, de deixar-la sense llibertat.

— la sexualitat, que sembla oferir a l'home, especialment al jove, una mena de salvació en una plenitud total i exhaustiva. Quina falta fa, doncs, la plenitud absoluta de Déu?

— la malfiança envers l'experiència religiosa interior. Malfiança fonamentada aparentment per la psicoanàlisi, i perquè els adults recelen de les experiències religioses que recorden de la seva adolescència. Reforçada, a més a més, per la concepció que diverses corrents filosòfiques modernes (fenomenologia, neohegelianismes, marxismes) tenen de l'home com a consciència oberta al món.

El meu article hauria volgut aportar també —no faltaria més!— les respostes a aquestes objeccions a la fe, de manera que els interrogants es gressin cap a l'ateïsmes:

— la ciència, especialment la ciència positiva, és més modesta avui que ahir respecte a les seves possibilitats. I encara que la fe sembli un salt en el buit (Monod diu que fer un salt en el buit és inevitable en la vida, es faci l'opció que es faci), en la fe la raó es retroba a si mateixa, transformada.

— en l'experiència de l'amor tendresa (que és l'autèntic amor sexual), l'home experimenta una felicitat i una bondat dels quals ell no és la font. Són un do de Déu. Això ho va veient l'home, especialment el jove, quan la vida (el sofriment, les limitacions, la malaltia, la mort), li ensenya la seva pròpia realitat desvalguda i pobra. I és que la sensació d'omnipotència que acompanya el trencament de tabús sexuals i l'evasió de la realitat, és fugissera, i és exactament el contrari de l'espirit de pobresa amb el qual Déu ha de ser rebut.

— l'experiència cristiana del poder i la saviesa de Déu, el pas fonamental de l'home vell a l'home nou, lluny de ser només una experiència de tipus intimista, és una nova vivència de nosaltres mateixos que ens allibera de l'egoisme i de la recerca constant de la nostra seguretat, per llençar-nos a un treball pels altres i pel món.

• • •

Però heus ací que, quan ja tenia primfilat el meu important article, he tingut de proposar a uns grups de nois i noies, joves i adolescents, un exercici de redacció sobre una d'aquestes qüestions: el treball, l'esplai, la cultura al Vallès, Nadal, hivern, o bé tema lliure.

Es ben cert que he dubtat de proposar el tema de Nadal. Hi havia el perill —em semblava— d'una ironia general en aquest temps de «boites», de discoteques, de drogues i d'«amors» perduts en un racó de cotxe entre classe i classe.

1. — En els paràgrafs següents segueixo la recensió feta per Andreu Marquès, monjo de Montserrat, i publicada a la revista «Quaderns de Pastoral», n.º 55, dels punts fonamentals d'un article d'Antoine Vergote inclòs en el llibre de Girardi.